

nalézacího soudu v Táboře ze dne 10. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu dle §u 303 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvod zmatečnosti dle čís. 4 §u 281 tr. ř. a spatřuje jej v tom, že nalézací soud zamítl návrh stěžovatelův, aby vzhledem na četnické oznámení bylo zjištěno, že se farář T. při oné příležitosti, při které se prý stěžovatel dopustil trestného činu, z něhož jest viněn, dopustil přestoupení zákona o zneužívání kazatelen, takže úkon, při němž mluvil, nebyl církevním úkonem, a že formy církevního úkonu bylo zneužito k zakrytí pravého účelu shromáždění. Podle protokolu o hlavním líčení, jenž je pro posouzení obsahu učiněného návrhu jediné rozhodným, učinil stěžovatel (jeho obhájce) návrh, aby bylo líčení odročeno za účelem postoupení spisů státnímu zastupitelství k tomu konci, by bylo vyšetřeno, nespočívá-li v jednání faráře T-a přestupek kazatelnického zákona. Pro posouzení trestnosti činu, z něhož jest viněn stěžovatel, je dle §u 303 odstavec první tr. zák. jediné rozhodným, zda byl farář T. v oné době ve výkonu obřadů bohoslužebných a zda choval se při tom stěžovatel neslušně tak, že z toho mohlo jiným vzejíti pohoršení. Oboje tyto podstatné náležitosti napadený rozsudek bezvadně zjišťuje a stížnost správnost těchto zjištění ani nenapadá. Vybodil-li snad farář T. při té příležitosti z mezí svého úřadu kazatelského takovým způsobem, že by proto mohl býti pohnán k zodpovědnosti podle §u 303 odstavec druhý tr. zák., nemění to ničeho na bohoslužebné povaze obřadu jím konaného, nýbrž má jen za následek, že se vydává nebezpečí trestního stíhání pro čin, jehož se takto dopouští. Zamítl tedy nalézací soud zmíněný návrh právem jako nerozhodný, aniž porušil tím zásadu řízení, jichž dbáti předpisuje podstata řízení, zaručujícího obhajobu.

Čís. 1115.

Bylo-li teprve ve spojení s rozsudkem prohlášeno usnesení, zamítající návrh veřejného obžalobce, jest na něm, by prohlásil, zda si vyhrazuje v tom směru zmateční stížnost (§ 281 čís. 4 tr. ř.). Všeobecné ohlášení zmateční stížnosti nestačí.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Přestupek dle §u 522 tr. zák. nemusí býti za všech okolností spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Kr II 440/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského jako nalézacího soudu v Brně ze dne 31. ledna 1922, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem §u 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a osvobozen od obžaloby pro přečin předražování dle §u 11

čís. 4 téhož zák., vyhověl však zmateční stížnosti obžalovaného do téhož rozsudku, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti čís. 11 Šu 281 tr. ř., zrušil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu a vrátil věc v rozsahu zrušení nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje zmatek dle Šu 281 čís. 4 tr. ř., protože soud lichevní nevyhověl návrhu veřejného obžalobce. ku konci hlavního přelíčení učiněnému, by líčení bylo odročeno za účelem zjištění, kdy obžalovaný ohlásil živnost obchodování dobyt看 a kdy vydána mu byla legitimace k nákupu a prodeji dobytka. Soud vyhradil si rozhodnouti o návrhu až při konečné poradě a prohlásil bezprostředně před vyhlášením rozsudku, že se návrh zamítá jako zbytečný. Veřejný obžalobce ohlásil po prohlášení rozsudku zmateční stížnost bez jakéhokoli bližšího označení a požádal za opis rozsudku se spisy k případnému provedení stížnosti. Tím nevyhověl veřejný obžalobce podmínce, na niž zákon dle posledního odstavce Šu 281 tr. ř. činí uplatňování zmatku dle Šu 281 čís. 4 tr. ř. v neprospěch obžalovaného závislým. Zákon předpisuje výslovně, že jest na obžalobci, by si hned po prohlášení usnesení zmateční stížnost vyhradil. Na této povinnosti nemění ničeho, že usnesení prohlášeno bylo ve spojení s rozsudkem. Neboť předpis ten má za účel, aby obžalobce donucen byl v zájmu obhajoby a to pod ztrátou práva, dotyčný zmatek později uplatňovati, vysloviti se hned o tom, zda pro zamítnutí návrhu hodlá po případě rozsudek napadati. Aby tomuto předpisu vyhověl, byl by tedy musil obžalobce výslovně prohlásiti, že si vyhrazuje nebo že ohlašuje z důvodu zamítnutí svého návrhu zmateční stížnost. Ze všeobecného ohlášení zmateční stížnosti tato výhrada speciálně tohoto důvodu zmatečnosti na jevo nevychází a není proto státní zastupitelství oprávněno, by ve stížnosti dovolávalo se zmatku dle Šu 281 čís. 4 tr. ř. pro zamítnutí svého návrhu.

Stížnost obžalovaného jest oprávněnou, pokud z důvodu Šu 281 čís. 11 tr. ř. napadá rozsudek ve výroku o podmíněném odsouzení. Dle Šu 2 zákona o podmíněném odsouzení prohlásil soud lichevní podmíněný odklad trestu nepřipustným jen proto, že stěžovatel trestán byl v roce 1921 pro hazardní hru, »kterýžto čin nutno kvalifikovati jako čin, spáchaný ze ziskuchtivosti«. Než § 2 zákona vylučuje podmíněné odsouzení pro předchozí odsouzení pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Byť i ziskuchtivost byla pohnutkou nízkou a nečestnou, nelze bez zkoumání jednotlivého případu vysloviti všeobecně, že přestupek dle Šu 522 tr. zák. spáchán byl ze ziskuchtivosti. Hazardní hry hrají se, jak zmateční stížnost právem vytýká, často i jen z lehkomyšlnosti, pro zábavu, z hráčského zvyku. Ježto takové zkoumání konkrétního případu soudem lichevním se nestalo, nutno označiti výrok soudu o podmíněném odsouzení na tomto nedostatečném podkladu právně pochybeným. Za podmínek Šu 5 novely k tr. ř. bylo proto rozsudek odsuzující v dotyčném výroku zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti k opětnému projednání dle

předpisu druhého odstavce §: 7 zákona o podmíněném odsouzení do první stolice.

Čís. 1116.

Zločin dle §u 128 tr. zák. předpokládá bezprávné použití těla osoby druhého pohlaví k ukojení pudu pohlavního.

(Rozh. ze dne 15. února 1923, Kr I 231/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 30. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem, zprznění dle §u 128 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem dle §u 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Přisvědčiti jest v podstatě stížnosti, pokud, dovolávajíc se §u 281 čís. 10 tr. ř., dovozuje, že zjištěný skutek nezakládá skutkové podstaty zločinu dle §u 128, nýbrž toliko přestupku dle §u 516 tr. zák. Zločin dle §u 128 předpokládá pohlavní zneužití, jež záležitosti musí v bezprávném použití těla osoby druhého pohlaví k ukojení pudu pohlavního. Takové jednání nelze spatřovati ve zjištěném plácání děvčeti po zádech a stehnách, převalení na lavici a na zemi, poněvadž, byť i vytrysklo z podrážděného pudu pohlavního, samo o sobě nevykazuje ještě, nechávajíc pohlavní neporušenost druhé osoby objektivně netknutou, rázu pohlavního zneužití těla jejího. Ve spojení se zjištěným necudným výrokem a obnažením údu jest však zmíněné jednání hrubým porušením mravopoctnosti, jehož způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení dána jest tím, že spácháno bylo vůči nedospělému děvčeti za okolností, kde pachatel nemohl si býti přes svůj mdlý rozum nepovědom, že dojde ve známost širších kruhů. Bylo proto při správném použití zákona uznati obžalovaného vinným toliko přestupkem dle §u 516 tr. zák. a jest odsouzení jeho pro zločin dle §u 281 čís. 10 tr. zák. zmatečným.

Čís. 1117.

Zločin veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. Násilným vztažením ruky jest každé jednání, jímž úřední osoba byla přinucena, by buď vynaložením vlastní síly přemohla odpor, zabraňující provedení úředního výkonu neb od výkonu upustila. Průvodčí vlaku jest úřední osobou, jde-li o zjištění totožnosti osoby, jež neposlechla jeho poukazů.

(Rozh. ze dne 15. února 1923, Kr II 89/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák.